

האיילה הלבנה

היה היו פעם מלך ומלכה שאהבו מאוד זה את זה, אך לא היו להם ילדים, וזה הדאיג אותם מאוד. יום אחד, כשהמלכה ירבה ביער ליד מעיין, הופיע סרטן גדול במזרקה, שאמר: "מלכה גדולה, המשאלה שלך תתמלא." ואזי הסרטן הפך לאישה זקנה, נחמדה וקטנה, והיא יצאה מהמעיין בלי להירטב. היא הובילה את המלכה בשבילים שביער, אותם המלכה לא הכירה כלל, למרות שטיילה ביער פעמים רבות.

הן הגיעו לארמון עשוי יהלומים. נפתח השער ויצאו אליהן שש פיות. הן השתחוו לפני המלכה וכל אחת נתנה לה פרח עשוי מאבנים יקרות. היו אלה ורד, צבעוני, כלנית, ציפורן, שושנה ופרח רימון. "גבירתנו" אמרו "אנו שמחות להודיע כי תיולד לך בת יפה, אותה תקראי אנדולה. קראי לנו כשהיא תיולד ואנו נקנה לה תכונות נהדרות. רק תחזיקי את הזר הזה וקראי את שמות הפרחים, ואנו נופיע מיד בחדרך."

המלכה חזרה לארמון וזמן קצר אחר כך נולדה לה בת, והיא קראה לה אנדולה. היא מיד לקחה את זר הפרחים, קראה לכל פרח בשמו והפיות הופיעו מיד. אחת מהן נתנה לתינוקת טוהר מידות, השניה חכמה, השלישית יופי, הרבעית מזל טוב,

החמישית בריאות והאחרונה את כושר לעשות
היטב כל דבר שרק תתחיל לעשותו.
המלכה הודתה לפיות על התכונות שהם הקנו לבה,
אך פתאום הופיע באולם סרטן ענק, גדול כל כך
שקושי יכול היה לעבור בדלת. "אך מלכה כפויית
טובה" אמר "שכחת את פית המעיין, ואת הטובה
שעשיתי, כשהצגתי אותך לפני אחיותיי. קראת
לכולן ואותי הזנחת!"

המלכה התנצלה בפני הפיה, וגם יתר הפיות,
שפחדו פן הילדה תאבד את תכונותיה הטובות,
ביקשו סליחה בשמה, כדי לפיסה.

"טוב" אמרה פית המעיין" לא אעשה את כל
הדברים הרעים שהתכוונתי לעשות לאנדולה. אבל
אני מזהיר אותך. אם היא תראה את אור היום טרם
מלאו לה חמש-עשרה שנה, היא עלולה לאבד את
חייה."

כשרק הסרטן עזב, ביקשה המלכה מהפיות
שתעזרנה לה להגן את בתה בפני הרוע, והן
החליטו לבנות ארמון ללא חלונות ודלתות, ולחנך
שם את הנסיכה, עד שימלאו לה חמש-עשרה שנה.
ואמנם נבנה ארמון גדול ללא פתחים כלל והאור
היחידי בו היה של נרות ומנורות, אך היו אלה כל כך
רבות, שפנים הארמון נראה כמו ביום.

הנסיכה הקטנה למדה והתחנכה במהירות, ויופה ומידותיה הטובות הקסימו את כולם. המלכה לא הייתה עוזבת אותה מעיניה, אך לעתים תפקידה היה להיות בקרבת המלך. מדי פעם באו הפיות הטובות לבקר את הנסיכה. כשהיא גדלה תמונות שלה נשלחו לכל הממלכות של העולם. לא היה בעולם נסיך שלא רצה את ידה, אך אחד מהם ושמו פרפיריו החליט שלא יוכל לחיות בלעדיה. הוא סגר את עצמו בחדרו ודיבר אל התמונה כאילו היא יכלה להבין אותו. אבא המלך, שעכשיו לא ראה כמעט את בנו, ביקש לדעת מה קרה לו ולמה רוחו מרה. כמה מאנשי החצר אמרו למלך כי חושדים שהנסיך יצא מדעתו, כי הוא סגר את עצמו בחדרו ימים שלמים, ודיבר כאילו הייתה איזו אישה איתו. המלך שלח להביא את בנו לפניו ושאל אותו מה השתנה בחייו. הנסיך נפל לרגליו של אבא ואמר: "אני מאוהב ללא גבול בנסיכה אנדולה ואני רוצה להתחתן איתה." הוא חזר והביא למלך את תמונתו של אנדולה. אמר המלך הזקן: "בני פרפיריו, אני מסכים לבקשתך. אני ארגיש את עצמי שוב צעיר, אם יפהפייה כזו תהיה כאן בחצר מלכותנו." הנסיך ביקש שישלח שליח מכובד לנסיכה אנדולה, והמלך בחר למטרה זו את דוכס מרדוק, איש בעל

כושר דיבור ושכנוע רב. לפרידה אמר הנסיך פרפיריו למרדוק: "ידידי זכור שחיי תלויים בהצלחת שליחותך. תעשה את הכל כדי להביא את הנסיכה היפה איתך."

השליח לקח איתו מתנות רבות לזוג המלכותי ולנסיכה, וגם את תמונתו של הנסיך פרפיריו. המלך והמלכה, הוריה של אנדולה, היו מוקסמים. הם שמעו רבות וטובות על הנסיך פרפיריו, ושמחו שמצאו בעל מתאים לבתם.

הם הסכימו תחילה שהדוכס מרדוק יראה את הנסיכה, אך פית הצבעוני, שקראו לה טוליפ אמרה למלכה: "שימי לב מלכתי. אל תציגי את מרדוק לפני הנסיכה. הוא לא צריך לראותה ואל תסכימו שהיא תלך מכאן עד שימלאו לה חמש-עשרה שנה. כי אם היא תעזוב את הארמון קודם, אסון גדול עלול לקרות לה." המלכה הבטיחה להישמע לדברי הפיה.

כשהשליח הגיע וביקש לראות את הנסיכה, הוא הופתע מאוד כאשר סירבו לו. "אין זו קפריזה שלנו" אמר לו המלך "אך סכנה תלויה מעל ראשה של הנסיכה" והוא סיפר למרדוק על הקללה של פית המעיין.

המלכה עוד טרם סיפרה לבתה על הארועים, אך

הנסיכה הבינה שמכינים לה חתונה גדולה. השליח, אחרי שראה כי מאמציו לראות את הנסיכה נכשלו, חזר לארצו. כשהנסיך פרפיריו שמעה שלא יוכל לראות את כלתו עוד שלושה חודשים, חלה מאוד. אבא המלך היה מיואש והחליט לשלוח שנית את מרדוק אל הוריה של אנדולה ולבקש שלא ידחו יותר את מועד החתונה.

הנסיכה לא יכלה להסתיר את הנאתה כשהביטה בתמונתו של הנסיך. שתי המשרתות שלה, מירנדה ודיראן גילו זאת מיד. מירנדה הייתה מאוד נאמנה לאנדולה ואהבה אותה מאוד. אבל דיראן דווקא קינאה בה בהסתר, כי גם בעיניה מצא חן הנסיך פרפיריו, והיא רצתה להתחתן איתו.

השליח חזר שוב לבירתו של המלך, אבא של אנדולה, והסביר לו שהנסיך ימות אם יסרב לתת לו מיד את בתו. אמא המלכה הלכה לאנדולה וסיפרה לה זאת. אנדולה הצטערה מאוד, אבל אמא המלכה אמרה: "אל תדאגי, תוכלי לרפא אותו. אני רק דואגת שלא תתגשם הנבואה של פית המעיין." "ואולי אוכל לנסוע לשם במרכבה שתיאטם כך שלא אראה אור היום?" שאלה הנסיכה "יכולים לפתוח אותה בלילה כדי שאוכל לאכול דבר מה וכך אגיע בשלום לארמון

של הנסיך פרפיריו." המלכה הסכימה ושלחה מיד לדוכס מרדוק הודעה, שהנסיכה תצא לדרך מיד. השליח הודה למלכה וחזר מרוצה לארצו. מיד התחילו בבניית מרכבה, מרופדת בבד רך ורוד וכסוף. לא היו שם חלונות זכוכית ואחד האצילים הנאמנים ביותר קיבל לידיו את מפתחות הדלתות. במרכבה זו סגרו את הנסיכה, עם שתי המשרתות שלה, מירנדה ודיראן ואם אמא של דיראן, אשת החצר הראשית. אך כזכור דיראן לא אהבה את הנסיכה. גם היא התאהבה בנסיך פרפיריו, שאת תמונתו ראתה. היא אמרה לאמא שלה כי היא תמות אם אנדולה תתחתן עם הנסיך, ואשת החצר, אמה, הבטיחה לה לעזור למנוע זאת. המלך והמלכה לא דאגו לבתם, אבל דיראן שקיבלה מאמא שלה סכין גדולה, חתכה בדרך, באמצע יום, פתח בגג המרכבה. וכך, בפעם ראשונה בחייה הנסיכה אנדולה ראתה אור יום. אך היא רק הביטה רגע, נתנה אנחה גדולה וקפצה מהמרכבה, כשהיא לובשת צורה של איילה לבנה שרצה לכוון היער והסתתרה שם בין העצים. פית המעיין התכוונה כנראה להשמיד את עולם כולו. רעמים נשמעו סביב וברקים איומים הבזיקו

וכלם התפזרו בבהלה גדולה, מלבד לדיראן, אשר בעזרת אמא לבשה מהר את בגדיה של אנדולה. הן התקדמו לכוון הארמון, שם המתין להן הנסיך פרפיריו, בלווי של המלך, אבא שלו. אך כשרק ראה הנסיך את הנערה נתן צעקה איומה ונרתע לאחור. "מה אני רואה?" זעק. "אדוני" אמרה אמא של דיראן "הנה הנסיכה אנדולה, שמביאה מכתבים מהמלך והמלכה, וגם תכשיטים אותם הם נתנו לה כשיצאנו לדרך." המלך הקשיב בשקט, אבל הנסיך, שנשען על זרועו של הדוכס מרדוק, התקרב לדיראן, שהייתה מכוערת לעומת יופי של אנדולה. "אני מרומה" זעק הנסיך, כשהוא פונה לאבא המלך. "אבל מדוע, נסיכי" אמרה הנסיכה המזויפת "תראה שלא תצטער אם תחתן איתי." המלך והנסיך לא ענו לה. הם עלו על סוסיהם ושומרי הראש שלהם הובילו את דיראן ואת אמה אל עיר הבירה, שם סגרו אותן במרתף. הנסיך פרפיריו נפגע כל כך בנפשו שהחליט לעזוב בסתר ואת שארית חייו לבלות כמתבודד. הוא סיפר זאת למרדוק, שהבטיח לו כי ילווה אותו לכל מקום. פרפיריו הכין מכתב ארוך לאבא המלך, והבטיח שיחזור אליו, כאשר נפשו תירגע. כשכולם באו לנחם את המלך, פרפיריו ומרדוק יצאו בסתר

מהעיר והגיעו ליער עבות. הנסיך, שעדיין הרגיש ברע, ירד מסוסו, ומרדוק הלך בינתיים לחפש דבר מה לאכול. בינתיים האיילה חיה ביער. אבל מירנדה הנאמנה החליטה לחפש אותה כדי לנחמה. הפיה טוליפ, שהרגישה את עצמה אשמה, הובילה אותה בכוון הנכון. היא חיפשה ביער עד שראתה אותה כשזו קופצת מעל נחל. היא רצה אליה, חיבקה אותה ונישקה אלף פעמים. דמעותיה ריגשו את הפיה טוליפ, שהופיעה שם פתאום. מירנדה ביקשה מאוד שהיא תעזור לאנדולה לחזור לצורתה. "זה אינני יכולה לעשות" אמרה טוליפ "אבל אולי אוכל להקל על העונש. וגם בשעות לילה היא תוכל להפוך לנערה, אך עם זריחת שמש הראשונה היא תהיה שוב לאיילה, ותרוץ ביער ובשדות כמו כל יתר החיות." וטוליפ המשיכה עוד: "לכו בשביל זה עד לבקתה קטנה" ועם המילים האלה, נעלמה. מירנדה עם האיילה הלבנה הלכו כפי שאמרה הפיה והגיעו לבקתה שם ראו אישה זקנה שתיקנה סל נצרים. הזקנה הובילה אותן לחדר יפה עם שתי מיטות קטנות. כשרק החשיך, אנדולה הפכה לנערה, כפי שהבטיחה טוליפ. היא חיבקה את מירנדה והבטיחה לה לזכור את טובתה, כאשר זמן

העונש יסתיים. האישה הזקנה נכנסה לחדר והביאה להן פירות. הן נשכבו לישון, וכשרק האיר אור ראשון, אנדולה הפכה שוב לאיילה, ורצה ליער. באותו היום הגיעו לבקתה גם הנסיך פרפיריו עם הדוכס מרדוק הנאמן. גם להם נתנה האישה אוכל והזמינה אותם ללון.

הנסיך ישן רע מאוד ועם האור הראשון יצא ליער. אחרי שהלך זמן מה ראה איילה לבנה ליד נחל והוא ניסה לקלוע בה מהקשת שלו. זאת הייתה כמובן אנדולה, אך הפיה טוליפ לא נתנה לחץ לפגוע בה. בסוף האיילה נעלמה והנסיך לא ראה אותה יותר, ולא המשיך במרדף.

למחרת הנסיך יצא שוב ליער והבטיח לעצמו שהפעם האיילה לא תימלט. הוא הלך זמן מה עד שהתעייף ונשכב כדי לנום. כשהוא כך שכב, האיילה באה וכרעה לא רחוק ממנו. הוא התעורר פתאום והופתע מאוד, אך היא התחילה מיד לברוח והוא רדף אחריה. היא רצה בכל כוחה, אך בסוף כוחותיה אזלו. היא נשכבה והנסיך התקרב אליה. הוא ראה שהיא באפיסת כוחות, וריחם עליה, הוריד ענפים אחדים מעץ, כיסה אותם באזוב, השכיב אותה עליהם והתיישב לידה. כאשר התקרב הלילה האיילה הרגישה אי-נוחות רבה. וכשהנסיך הלך כדי

להביא לה קצת מים, היא קמה ורצה מהר לבקתה. הנסיך חיפש אותה לשווא, ובסוף גם הוא חזר לבקתה וסיפר למרדוק על הפגישה. הוא אמר שהיא כפויית טובה ומרדוק צחק ואמר לו להעניש אותה בפעם הבאה.

שוב האיר יום והנסיכה הפכה לאיילה לבנה, ברחה והסתתרה ביער. היא חשבה שהיא כבר בטוחה לגמרי, אך פתאום ראתה את הנסיך מתקרב. היא ניסתה לברוח, אך הנסיך ירה והחץ פגע לה ברגל. כשפרפיריו התקרב אליה ראה שהיא מדממת. הוא אסף צמחים אחדים ועטף בהם את הפצע, ואף הכין לה קצת ענפים ואזוב כדי שתשכב עליהם. הוא שם את ראשה של האיילה על ברכיו וליטף אותה. אך הגיע זמן לחזור לבקתה. הוא רצה לקחת אותה איתו, אך לא יכול היה לעשות זאת לבדו. הוא קשר אותה למוט והלך לקרוא למרדוק. האיילה ניסתה להשתחרר אך ללא הועיל, אבל מירנדה עברה שם ושחררה אותה. בדיוק אז חזר הנסיך עם מרדוק. הוא טען שהאיילה שייכת לו, אך מירנדה אמרה: "אדוני, האיילה הייתה שייכת לי לפני שתפסת אותה. אני מעדיפה למות ולא לאבד אותה." דברים אלה שכנעו את הנסיך והוא ויתר. כשפרפיריו חזר לבקתה התחיל להתעניין מי היא

היה מעשה של הפיה טוליפ. החיילים נשלחו חזרה
העירה. הנסיך והנסיכה התקבלו בעיר בשמחה
רבה וברגע שהתחתנו פג הכישוף של פית המעיין,
ואנדולה לא הפכה יותר לאיילה.
בחתונה השתתפו גם כל פיות הפרחים, ובאותו
הזמן גם הדוכס מרדוק התחתן עם מירנדה.

האישה שפגש ביער. הזקנה אמרה שאיננה יודעת,
אבל מרדוק נזכר שהוא ראה אותה בחצר המלך
והיא הייתה אחת הנערות של הנסיכה אנדולה.
מרדוק החליט לבדוק וחתך חור בקיר שבין
החדרים. בדיוק אז מירנדה חבשה את הפצע
המדמם שעל ידה של אנדולה. שתיהן היו מיואשות.
"הו" אמרה אנדולה "האם תמיד אהפוך לאיילה
ואראה את הנסיך, לו אני ארוסה, בלי שאוכל לדבר
איתו!" מרדוק הופתע. הוא קרא לנסיך שהביט דרך
החור ומיד הכיר את הנסיכה. הוא מיד דפק לדלת
חדרה. מירנדה פתחה והנסיך נפל לרגליה של
אנדולה.

"האם באמת בך פגעת" קרא "כשהיית בדמות של
איילה לבנה?"

הוא התייסר כל כך שאנדולה הייתה צריכה לנחם
אותו. היא אמרה שהפצע אינו עמוק ולא כואב לה.
היא דיברה אליו בנועם כזה שלא יכול היה לפקפק
באהבה שלה אליו.

הוא גם סיפר על התעלול שבו דיראן ואמה רצו
להטעות אותו. פתאום נשמע צליל חצוצרות ביער.
הנסיך רץ לחלון והכיר את אביו המלך הבא עם כל
הפמליה ועם חיילים רבים. הוא רץ לאבא וסיפר
שהפעם הוא פגש את הנסיכה האמיתית. כל זה